

Hvad hjelper, då äran du hade förut
 Du får ej med dig den för ewigt till slut.
 Betänk dig och lemna ditt jordiska prål
 Förrän du af döden nedlägges på bår.

Nu tystnar min mun och nu ändrar min sång,
 Alltsammans jag lämnar till Gud denna gång
 Samt önskar att Herren han blifwer mig när
 Då hafwer jag nog och ej mera begär.

Den Andra:

Ur djupet af hjertat sig swingar
 En suck mot det ewiga blå,
 Den flyger på känslornas wingar
 Som nu oswan stjernorna stå.

Bestormande himlen med tårar
 Med bön för ditt jordiska mål
 Och lugn i de stormar som sårar
 Dig menlösa himmelska själ.

Må friden din ledstjerna blifwa
 Må lyckan din följare bli,
 Må sällheten blommor dig gifwa
 Och lifwet en himmel förbli.

Twente mycket vackra

W i s o r

om

Lålamod och Förnöjsamhet;

Den Första:

Det lyfter mig sjunga med sorgfyllt mod etc.

Den Andra:

Ur djupet af hjertat sig swingar etc.

Kostar 1 fl. Wico.

Sundswall, E. Blomdahls Boktryckeri, 1845.

Den Första:

Det lyster mig sjunga med sorgfullt mod
Om hela min lefnad uppå denna jord
I sorg och bekymmer det måste jag gå
Oshäkan mig höjer som dagg höjer strå.

I världen jag alls ingen lycka kan få
En ensam, allena det måste gå
Ekwäl uti hjertat den trösten jag har
Att Herren af höjden är wärnlöfas far.

Min ungdom är tung och min börda är swår,
Men hjälp jag anropa och ingen jag får,
Jag söker wäl högre och ringare stånd,
Men ingen jag finner som mig hjälpa månd.

Hjelp mig då o Jesu min Frälsare god
Att bära min börda med gladeliga mod
Och wandra igenom wår syndiga werld
Som är utaf högfärd och fördom insuärd.

Gud hjälpe hwar yngling, jag säger för sann
Som här uti världen förtjena ej kan
~~Stig kläder och föda ja hus eller hem,~~
~~För foglarna måste här flyga omkring.~~

Att föda sig söka så godt som han kan
Omkring uti werlden af qwinna och man
Jag tackar er alla som wilja mig wäl,
Wälsigna dem Herren till lif och till själ.

Här måste jag wandra mång' tröttlamma sjät
Och oskyldigt lida af mången förträt
Må himlen dem ewigt belöna till slut
Att de må uppskåra hwad de förr sått ut.

En riker ej känner den fattiges nöd,
När som han inkommer och beder om bröd,
Han blifwer utwisad och måste på stund
Bli förder på dörren lif såsom en hund.

Hwem lås war dig olofligt stryka omkring?
Kan du ej så födan på hemorten din?
Gå genast tillbaka det råder jag dig
Och wisa dig alldrig här mera för mig.

Då talar den rike som mäktiger är,
Som hafwer på jorden allt hwad han begär,
De usla han störstar i elände ned
Och tror ej att Herren i höjden der ser.

Hwad batar din höghet, du stora Monarch?
Du som här i tiden regerar så starkt,
Din höghet och ära förgår innan kort
När glaset utrunnit få måste du borrt.

Du måste bortwandra från allt hwad du har
Och lemna åt andra allt hwad som är qwar.
Wänner och släktingar taga ditt gull
Dig lägga de ner i den mörkaste mull.